

Trilogia FARSEER

Ucenicul asasinului
Asasinul regal
Răzbunarea asasinului

ROBIN HOBB

TRILOGIA FARSEER
PARTEA A DOUA

ASASINUL REGAL

Ediția a III-a

Traducere din limba engleză de
ANTUZA GENESCU

ARMADA

PROLOG

VIS ȘI DEȘTEPTARE

Oare de ce e interzis să pui pe hârtie anumite cunoștințe despre magie? Poate pentru că ne temem cu toții că asemenea cunoștințe vor cădea în mâinile celor nedemni să le folosească. Neîndoielnic, a existat dintotdeauna o rânduială a uceniciei, astfel încât anumite cunoștințe magice să se transmită numai celor instruiți și considerați vrednici de ele. Deși aceasta pare a fi o încercare laudabilă de a ne feri de practicanți nedemni ai științelor tainice, ea trece cu vederea faptul că magia nu-și are originea în cunoștințele speciale. Înclinația spre un anume fel de magie este fie înnăscută, fie absentă. De exemplu, abilitatea de a folosi magia numită Meșteșug presupune să fii rudă de sânge cu cei din neamul regesc Farseer, deși se poate manifesta și ca „sămânță sălbatică”, printre cei ai căror strămoși s-au tras și din triburile băștinașe, și din Străini. Cel inițiat în Meșteșug poate să pătrundă în mintea altei persoane, indiferent la ce distanță s-ar afla de ea, și să știe la ce se gândește. Cei foarte pricepuți îi pot influența gândirea sau pot sta de vorbă cu ea. Pentru a conduce o bătălie sau pentru a strânge informații, Meșteșugul este o unealtă foarte utilă.

În popor se vorbește despre un soi de magie și mai veche, mult disprețuită acum, cunoscută drept Har. Puțini sunt cei ce vor recunoaște că sunt înzestrați cu el și, de aceea, se spune că la el se pricep locuitorii din valea vecină sau cei care trăiesc de partea cealaltă a culmii îndepărtate. Eu bănuiesc că odinioară Harul a fost magia naturală a celor care populau ținutul ca vânători, nu ca oameni așezați; o magie a celor ce

se simțeau înrudiți cu animalele sălbatice din pădure. Harul, se spune, era talentul de a vorbi limba animalelor. Dar lumea te prevenea și că aceia care îl întrebau vreme îndelungată sau cu prea mare pricepere se transformau în animalul cu care intraseră în legătură foarte strânsă. Însă aceasta poate nu e decât o poveste.

Există și magia Hedge¹, deși nu am reușit să aflu niciodată de ce se numește așa. Este o magie și dovedită, și îndoielnică, cuprinzând ghi-citul în palmă și în apă, interpretarea reflexiilor cristalului și nenumărate alte vrăji prin care se prevestește viitorul. Într-altă categorie, nenumită, intră vrăjile cu efecte asupra trupului, ca invizibilitatea, ridicarea de la pământ prin puterea voinței, mișcarea obiectelor fără viață cu puterea minții sau însuflețirea lor – toate vrăjile din legendele vechi, de la Scaunul zburător al Fiului Văduvei sau Fața de masă cea vrăjită a Vântului din Nord. Nu cunosc niciun om care să-și atribuie astfel de puteri magice. Se pare că sunt simple povești, fiind atribuite celor care au trăit în vremuri de demult ori în locuri îndepărtate sau unor ființe mitice sau aproape mitice: balaurilor, uriașilor, Străbunilor, Celorlalți, zânelor.

Mă opresc să-mi curăț condeiul. Scrisul meu e când foarte mărunț, când o mângălitură pe hârtia aceasta proastă. Dar nu voi folosi pergament de bună calitate pentru cuvintele mele; nu încă. Nu sunt convins că trebuie scrise. De ce să le pun pe toate pe hârtie? mă întreb. Nu vor fi aceste cunoștințe transmise din gură în gură celor vrednici de ele? Poate că da, poate că nu. Ceea ce luăm drept sigur acum, cunoașterea acestor lucruri, ar putea fi, într-o bună zi, o minune sau un mister pentru urmașii noștri.

Găsesc foarte puține despre magie în biblioteci. Trudesc din greu, urmărind un fir într-un teanc gros de informații variate. Dau peste referințe împrăștiate, aluzii superficiale, nimic altceva. Le-am adunat,

în ultimii câțiva ani, și le-am depozitat în minte, întotdeauna cu intenția de a le pune pe hârtie. Voi înfățișa tot ce ce știu din proprie experiență, precum și ceea ce am reușit să descopăr cu mari eforturi. Poate ca o să-i ofer răspunsuri unui alt biet neghiob, din vremurile viitoare, la fel de năucit ca mine din cauza luptelor dintre felurile de magie care se dau în sinea lui.

Totuși, când mă așez la masa de scris, mă cuprinde șovăiala. Cine sunt eu, să-mi opun voința înțelepciunii celor ce s-au stins înaintea mea? Oare să descriu cu un scris citeț metodele prin care o femeie dăruită cu Har poate mări distanța la care ajunge cu gândul sau cele prin care un bărbat la fel înzestrat poate lega de el, emoțional, un animal? Să redau amănunțit cum e instruit cineva înainte de a fi recunoscut drept inițiat în Meșteșug? Eu nu am stăpânit niciodată vrăjitoriiile Hedge și magia legendară. Am eu dreptul de a le dezvălui tainele și de a le fixa pe hârtie, așa cum am fixat cu acul atâția fluturi sau frunze adunate pentru studiu?

Încerc să mă gândesc ce ar fi de făcut cu asemenea cunoștințe, câștigate pe nedrept. Astfel, mă întreb ce anume mi-au adus ele mie. Putere? Avuție? Dragostea unei femei? Îmi bat joc de mine însumi. Nici Meșteșugul, nici Harul nu mi-au adus așa ceva. Sau, dacă au făcut-o, nu am avut nici înțelepciunea, nici ambiția de a pune mâna pe ele când mi s-au oferit.

Putere. Nu cred că mi-am dorit-o vreodată numai de dragul de a fi puternic. Am dorit-o cu ardoare când eram asuprit sau când apropiații mei sufereau din cauza celor care făceau abuz de ea. Bogăție. Nu am luat-o niciodată în serios. Din clipa în care eu, nepotul bastard al regelui Shrewd, i-am jurat acestuia credință, toate nevoile mi-au fost îndeplinite. Am avut din belșug mâncare, învățătură, căreia, din când în când, îi acordam atenție, veșminte, și simple, și supărător de elegante și, nu o dată, un ban, doi de cheltuială. Crescând la Buckkeep însemna să fii destul de bogat și să ai mai multe decât ar cere orice băiat din orașul Buckkeep. Dragoste? Ei... Iapa mea, Cenușia, m-a iubit destul de mult,

¹ „Afirmație evazivă” în lb. engleză (n. tr).

în felul ei liniștit. M-am bucurat de devotamentul sincer al unui câine, Curiosul, și asta i-a adus moartea. Am primit dragostea cea mai fierbinte a unui cățeluș terier și l-a omorât și pe el. Mă cutremur când mă gândesc la prețul pe care l-a plătit bucuros pentru că m-a iubit.

M-a copleșit întotdeauna singurătatea celui crescut printre intrigile și secretele bisericuțelor, izolarea unui băiat care nu-și poate încredința nimănui pe deplin tainele inimii. Nu m-am putut duce la Fedwren, scribul Curții, care mă lăuda pentru literele mele frumoase și ilustrațiile bine lucrate în cerneală, să-i spun că eram deja ucenic al asasinului regelui și din cauza asta nu-i puteam călca pe urme. Nici lui Chade, profesorul meu de Diplomatie a Cuțitului, nu-i puteam dezvălui brutalitățile umilitoare îndurate în timp ce încercam să învăț Meșteșugul de la maestrul Galen. Și cu nimeni n-am îndrăznit să vorbesc deschis despre înclinația mea spre stăpânirea Harului, străvechea magie a animalelor, considerată o perversiune și o pată pe onoarea oricui o folosea.

Nici măcar lui Molly.

Molly mi-era cea mai dragă: un adevărat refugiu. Nu avea absolut nicio legătură cu viața mea de zi cu zi. Nu doar pentru că era femeie, deși femeile erau un adevărat mister pentru mine. Am crescut aproape numai printre bărbați, lipsit nu doar de mama și de tatăl meu naturali, dar și de orice rude de sânge care să mă recunoască deschis. În copilărie, am fost dat în grija lui Burch, grăjdarul cel aspru, care fusese cândva mâna dreaptă a tatălui meu. Ajutoarele de grăjdar și gărzile mi-au fost tovarăși zilnici. Atunci, ca și acum, existau femei în companiile de gărzi, dar nu atât de multe. Asemenea camarazilor lor, aveau sarcini de îndeplinit, iar când nu erau de gardă, aveau viață și familie proprie. Nu le puteam cere să-mi țină tovărășie. Nu s-a găsit niciuna care să-mi ofere acea tandrețe deosebită, pe care, se spune, numai femeile știu s-o ofere.

Niciuna, în afară de Molly.

Dar ea era cu un an sau doi mai în vârstă decât mine și creștea asemenea unei mlădițe, croindu-și drum prin spărtura dintre dale.

Nici bețiile neîntrerupte ale tatălui său, nici bătăile pe care i le administra el frecvent, nici treburile ce apăseau pe umerii ei de copil care se lupta să dea impresia unei familii și să țină prăvălia n-au reușit s-o zdrobească. Atunci când am cunoscut-o, era sălbatică și prudentă ca un pui de vulpe. Molly Nară-Spartă, așa o strigau copiii de pe stradă. Adesea purta urmele bătăilor încasate de la tatăl ei. În ciuda cruzimii lui, îl iubea. N-am înțeles-o niciodată. El tuna și fulgera și-o ocăra chiar și când ea îl târa acasă după câte-un chiolhan și-l culca în pat. Iar când se trezea, nu avea nicio remușcare din cauza beției sau a cuvintelor aspre pe care i le aruncase. Nu scotea pe gură decât critici: de ce n-a măturat prăvălia, de ce n-a împrăștiat pe jos ierburi proaspete? De ce nu s-a ocupat de stupi, dacă nu mai aveau miere de vânzare? De ce-a lăsat focul să se stingă sub oala cu seu? Am fost martor mut la ele de-atâtea ori, că nici nu vreau să-mi aduc aminte.

Dar Molly a trecut peste toate și a crescut. A devenit dintr-odată, într-o vară, o tânără în floare, cu deprinderi și farmece femeiești, care m-a lăsat cu gura căscată. În ce-o privea pe ea, părea să nici nu observe că, îndată ce se uita în ochii mei, mi se muia limba în gură. Niciuna dintre vrăjile pe care le cunoșteam, nici Meșteșugul, nici Harul nu mă puteau proteja de atingerea întâmplătoare a mâinii ei, de stânjeneala care mă copleșea când îmi zâmbea șmecherește.

Să povestesc cum se lăsa părul ei în voia vântului, să descriu culoarea ochilor ei, care se schimbau de la nuanțe închise de chihlimbar la căprui intens, după cum îi era dispoziția sau după culoarea rochiei? Îi întrezăream fusta stacojie și eșarfa roșie în îmbulzeala din piață și uitam brusc de orice altceva. Am fost martorul acestor vrăji și, oricât m-aș strădui să le aștern pe hârtie, nimeni nu le-ar putea reda cu atâta iscusință.

Cum să-i fi făcut curte? Eu, un băiat cu maniere stângace, care mă holbam la ea precum proștii la vârtejurile făcute de jongleri cu cercurile? A știut că o iubesc înainte să-mi dau eu seama. Și m-a lăsat să-i fac curte, deși aveam cu câțiva ani mai puțin decât ea, nu eram băiat de la

oraș și nici nu aveam în față perspective prea promițătoare, din câte știa ea. Mă credea băiatul care face comisioanele scribului, lucrează la grajduri din când în când și mai ajută la treburile din turn. Nici nu-i trecea prin cap că eram Bastardul, fiul nerecunoscut care-l lăsase pe prințul Chivalry fără tron pe linia succesorală. Acest fapt singur era o mare taină. De vrăjile pe care le făceam și de cealaltă meserie a mea nu știa absolut nimic.

Poate că de asta o iubeam.

Mai mult ca sigur, din cauza asta am pierdut-o.

Am lăsat prea mult secretele, nereușitele și suferințele din cealaltă viață a mea să mă absoarbă. Aveam de învățat vrăji, de scos la iveală secrete, de ucis oameni, de țesut intrigi. Înconjurat de ele, nu mi-a trecut prin minte nicio clipă că mă puteam îndrepta spre Molly pentru fărâma de speranță și înțelegere care mă ocolea în orice altă parte. Ea nu avea legătură cu treburile mele, nu era murdărită de ele. Am avut grijă s-o țin departe de ele. N-am încercat s-o atrag în lumea mea. În schimb, am intrat eu într-a ei, în orașul de pescari și nave în care vindea lumânări și miere, făcea cumpărături la piață și, câteodată, se plimba cu mine pe plajă. Îmi era suficient că există ca s-o iubesc. Nici nu îndrăzneam să sper că ar putea avea aceleași sentimente pentru mine.

A fost o vreme în care instruirea mea pentru dobândirea Meșteșugului m-a coborât într-o nenorocire atât de adâncă, încât n-am crezut că-i voi supraviețui. Nu m-am iertat că n-am fost în stare să-l învăț. Nu-mi puteam scoate din cap că altora nu le păsa de eșec. Mi-am ascuns disperarea sub mantia izolării. Am lăsat să treacă săptămâni întregi fără s-o văd pe Molly sau să-i trimit vorbă că mă gândesc la ea. În cele din urmă, când n-am mai avut la cine să mă duc, am căutat-o. Prea târziu. Am ajuns la prăvălia „Balsam de Miere” într-o după-masă, încărcat de cadouri, exact când Molly pleca. Nu singură. Cu Jade, un lup de mare chipeș, cu pieptul lat și cercel în ureche, sigur pe bărbăția pe care i-o dădeau anii în plus. Neobservat, înfrânt, m-am furișat și i-am urmărit cum se îndepărtează braț la braț. M-am uitat după Molly cum

pleacă și, în lunile următoare, am încercat să mă conving că a plecat și din inima mea. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi fugit după ei în după-amiaza aceea, dacă i-aș fi cerșit lui Molly un cuvânt de adio. Ce ciudat e să te gândești la atâtea întâmplări care s-au întors împotriva mândriei nepotrivite a unui băiat deprins cu înfrângerile. Mi-am scos-o din minte și nu am vorbit nimănui despre ea. Mi-am văzut de viață.

Regele Shrewd m-a trimis, pe post de asasin, cu o caravană lungă, lungă, să fiu martor la pețirea lui Kettricken, prințesa munteancă, pentru prințul Verity. Misiunea mea era să-l omor pe fratele ei mai mare, prințul Rurisk, pe ascuns, desigur, pentru ca ea să rămână singura moștenitoare a tronului din ținutul de la munte. Dar ceea ce am găsit când am ajuns acolo a fost o pânză de înșelăciuni și minciuni țesută de unchiul meu mai tânăr, prințul Regal, care spera să-l elimine pe Verity din linia succesorală și să se însoare el cu prințesa. Eu eram pionul pe care urma să-l sacrifice ca să-și atingă scopul; în loc de asta, m-am transformat în pionul care a răsturnat peste el toate piesele jocului, atrăgându-mi mânia și răzbunarea lui, dar salvând Coroana și prințesa pentru prințul Verity. Nu cred că a fost o faptă eroică. Nici ură meschină revărsată asupra celui care mă bruscase și mă umilise întotdeauna. A fost fapta unui băiat care devenea bărbat, care a făcut ceea ce jurase să facă cu mulți ani înainte de a înțelege care e prețul unui astfel de legământ. Prețul a fost trupul meu tânăr și sănătos, atâta vreme considerat de neînfrânt.

După ce am dejuca planurile prințului Regal, am zăcut bolnav la pat multă vreme în Regatul Munților. Dar a venit, în sfârșit, o dimineață în care m-am trezit și am crezut că scăpasem de boala cea îndelungată. Burrich a hotărât că eram destul de întremat ca să pornesc în lunga călătorie spre casă, spre cele Șase Ducate. Prințesa Kettricken plecase cu alaiul ei spre Buckkeep cu multe săptămâni înainte, când vremea era încă frumoasă. Acum, zăpada învelea deja culmile mai înalte ale Regatului Munților. Dacă nu plecam repede din Jhaampe, am fi fost nevoiți să petrecem iarna acolo. În dimineața aceea m-am trezit

devreme și-mi împachetam ultimele lucruri, când m-au apucat primele tremurături ușoare. Încăpățânat, le-am ignorat. Eram slăbit, mi-am spus, pentru că nu mâncasem dejunul încă, și agitat la gândul călătoriei spre casă. Am îmbrăcat straiile pe care mi le dăduse Jonqui pentru drumul pe timp de iarnă prin munți și peste câmpii. Primisem o cămașă roșie lungă, căptușită cu lână. Pantalonii matlasați erau verzi, dar brodați cu roșu la talie și la manșete. Bocancii erau moi, aproape fără formă, până când i-am legat cu șireturi pe picioare. Semănau cu niște saci din piele fină, căptușiți cu lână și decorați cu blană. Se prindeau de picior cu fâșii lungi de piele. Cu greu le-am legat, din cauza degetelor cuprinse de tremur. Jonqui ne spusese că bocancii sunt nemaipomeniți pentru zăpada înghețată din munți, dar să avem grijă să nu-i udăm.

În cameră era o oglindă. La început, am zâmbit când mi-am văzut imaginea. Nici măcar bufonul regelui Shrewd nu era îmbrăcat atât de pestriț. Însă, în ciuda hainelor lucioase, eram palid și tras la față, ochii îmi păreau prea mari, iar părul, ros din cauza febrei, negru și țepos, stătea țepăn ca blana câinilor furioși. Boala mă devastase. Dar mi-am zis că, în sfârșit, mă duceam acasă. M-am îndepărtat de oglindă. Împachetând puținele cadouri pe care le alesesem ca să le duc prietenilor, mâinile au început să-mi tremure și mai tare.

Pentru ultima oară, Burrich, Hands și cu mine ne-am așezat să mâncăm dejunul cu Jonqui. I-am mulțumit încă o dată pentru ceea ce făcuse ca să mă vindece. Am luat o lingură de terci de ovăz și mâna mi-a fost cuprinsă de un spasm. Am scăpat-o. Am văzut cum cade tacâmul argintiu și am căzut și eu odată cu el.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e umbra din ungherele dormitorului. Am zăcut multă vreme, fără să mă mișc sau să vorbesc. Prin mintea mea, pustie, a străfulgerat gândul că mai făcusem o criză. Trecuse: eram din nou stăpân și pe mintea, și pe corpul meu. Dar nu le mai voiam. La cincisprezece ani, vârstă la care cei mai mulți ajung la deplinătatea capacităților fizice, eu nu mai aveam încredere că trupul meu poate duce la bun sfârșit cea mai simplă îndatorire. Era suferind,

iar eu îl respingeam violent. Voiam să mă răzbun sălbatic pe carnea și pe oasele care mă încătușau și doream să gădesc o cale de a-mi exprima furia și dezamăgirea. De ce nu mă vindecam? De ce nu mă însănătoșisem?

— E nevoie de timp, atâta tot. Așteaptă să treacă o jumătate de an de la ziua în care ai fost vătămat și numai pe urmă socotește dacă ești lecuit.

Era Jonqui, vindecătoarea. Stătea lângă șemineu, dar își mutase scaunul în umbră. N-am observat-o până când nu mi-a vorbit. Se ridică încet, de parcă o dureau oasele din cauza iernii, și veni la marginea patului meu.

— Nu vreau să trăiesc ca un bătrân.

Își țuguie buzele.

— Mai devreme sau mai târziu, nu vei avea de ales. Eu îți doresc să ajungi împovărat de ani. Suntem bătrâni și eu, și fratele meu, regele Eyod, dar bătrânețea nu ni se pare o povară atât de grea.

— Nu m-ar deranja să am trupul unui om bătrân, dacă aș avea și anii lui. Dar nu pot continua așa.

Jonqui scutură din cap, nedumerită.

— Ba poți. Vindecarea e enervantă câteodată, dar să pretinzi că nu mai poți continua... Nu înțeleg. Să fie, oare, o diferență între limbile noastre?

Am deschis gura să vorbesc, dar atunci intră Burrich în cameră.

— Te-ai trezit? Ți-e mai bine?

— M-am trezit. Nu mi-e mai bine, mormăi nemulțumit.

Chiar și mie, propria voce îmi suna ca a unui copil arțăgos. Burrich și Jonqui schimbară priviri. Ea veni la marginea patului, mă bătu pe umăr, apoi părăsi camera în tăcere. Atitudinea lor îngăduitoare mă scotea din sărite, iar furia mea neputincioasă ieși la suprafață lovind cu forța valurilor.

— De ce nu mă poți vindeca? îl întrebai pe Burrich.

Fu luat prin surprindere de întrebarea mea acuzatoare.

— Nu-i atât de simplu, răspuse el.

— De ce nu? M-am ridicat în capul oaselor. Te-am văzut vindecând tot felul de boli de-ale animalelor. Greață, oase rupte, viermi, râie... ești grăjdar, am văzut cum le-ai lecuit pe toate. De ce nu mă poți vindeca și pe mine?

— Nu ești câine, Fitz, spuse Burrich calm. E mai simplu cu un animal, când e grav bolnav. Am luat măsuri drastice uneori, zicându-mi că, dacă moare, măcar nu mai suferă, și asta îl poate însănătoși. Cu tine nu pot să fac la fel. Tu nu ești animal.

— Țasta nu-i un răspuns! Jumătate din gârzi vin la tine, în loc să meargă la vraci. Ai scos un vârf de săgeată din Den. I-ai deschis tot brațul! Când vraciul a spus că piciorul lui Greydin e prea infectat și o să-l piardă, ea a venit la tine și tu ai salvat-o. Și vraciul zicea întruna că infecția o să se răspândească, Greydin o să moară și o să fie vina ta.

Burrich strânse din buze, străduindu-se să-și păstreze calmul. Dacă aș fi fost sănătos, m-aș fi temut să nu-l mănii. Dar am prins curaj, pentru că se arătase mai îngăduitor cu mine cât am fost în convalescență. Când mi-a vorbit, a făcut-o cu calm și stăpânire de sine:

— Acelea au fost vindecări riscante. Dar cei care le-au vrut au știut la ce riscuri se expun. Și, adăugă el, ridicând vocea ca să acopere protestul pe cale să-l rostesc, erau lucruri simple. Le cunoșteam cauza. Scoate vârful și coada săgeții din braț și curăță rana. Pune cataplasme și înlătură infecția din piciorul lui Greydin. Dar boala ta nu-i așa de simplă. Nici Jonqui, nici eu nu ne dăm seama ce nu-i în regulă cu tine. Să fie din pricina otrăvii pe care ți-a dat-o Kettricken când a crezut că ai venit să-l omori pe fratele ei? A vinului pe care ți l-a pregătit Regal? A bății pe care ai încasat-o după aceea? Ori din cauză că era cât pe ce să te îneci? Sau a toate la un loc? Nu știm, așa că nu știm nici cum să te vindecăm. Pur și simplu, nu știm.

Rosti ferm ultimele cuvinte și mi-am dat seama dintr-odată că mila lui întrecea frustrarea. Făcu doi-trei pași, se opri și rămase cu ochii ațintiți spre foc.

— Am vorbit mult despre asta. Jonqui, cu știința ei de la munte, cunoaște mai multe leacuri de care eu n-am auzit. Eu i-am spus ce leacuri știu eu. Dar suntem amândoi de acord că lucrul cel mai bun e să-ți dăm timp să te vindeci. Din câte ne dăm seama, nu ești în pericol de moarte. Se poate ca, după un timp, corpul tău să elimine ultimele urme de otravă sau să vindece rana de care suferi pe dinăuntru.

— Sau, am adăugat eu calm, se poate să rămân așa toată viața. Este posibil ca otrava sau bătaia să mă fi nenorocit pentru totdeauna. Afurisitul de Regal, să mă lovească așa cu picioarele, când deja eram pe jumătate mort!

Burrich rămase stană de piatră. Apoi se lăsă pe scaunul din umbră. În vocea lui se ghicea înfrângerea:

— Da. Și asta se poate. Dar nu pricepi că nu avem de ales? Te-aș fi putut doftorici ca să forțez otrava să iasă din tine. Dar, dacă e de vină o rană, și nu otrava, n-aș fi făcut decât să te slăbesc, iar trupul tău s-ar fi vindecat și mai greu.

Rămase cu ochii la foc și duse mâna la o șuviță albă de la tâmplă. Nu eram singura victimă a trădării lui Regal. Burrich tocmai se vindecase după lovitura primită la cap, care ar fi omorât pe cineva cu țeasta mai puțin rezistentă. Știam că avusese multe zile amețeli și privirea încețoșată. Nu-mi aminteam să se fi plâns. Am avut bunul-simț să mă simt puțin rușinat.

— Și atunci eu ce fac?

Burrich tresări ca trezit din somn.

— Ce-ai făcut și până acum. Aștepți. Mănânci. Te odihnești. O iei încet. Și vezi ce se întâmplă. E chiar atât de greu?

I-am ignorat întrebarea.

— Și dacă nu mă fac bine? Dacă rămân așa, așteptând să mă apuce tremuratul sau crizele în orice clipă?

Răspunsul se lăsă așteptat.

— Obișnuiește-te cu gândul. Mulți oameni trebuie să se obișnuiască cu lucruri și mai rele. Te simți bine mai tot timpul. Nu ești orb. Nu ești

paralizat. Ai mintea întreagă. Nu te mai judeca după ceea ce nu poți face. De ce nu te gândești la lucrurile pe care nu le-ai pierdut?

— Ce n-am pierdut? Ce n-am pierdut? Furia creștea în mine ca un stol de păsări care-și iau zborul speriate. Sunt neputincios, Burrich. Nu mă pot întoarce la Buckkeep în halul ăsta! Nu sunt bun de nimic. Mai rău, sunt pe cale să devin o victimă. Dacă m-aș putea întoarce să-l fac pe Regal chiseliță, ar merita. Dar eu va trebui să stau cu el la masă, să mă port frumos și respectuos cu un bărbat care a complotat ca să-l răstoarne pe Verity și să mă omoare pe mine așa, ca să pună cireașa pe tort. Nu suport să mă vadă tremurând de slăbiciune sau că mă apucă brusc vreo criză. Nu vreau să-l văd cum zâmbeste văzând ce-a făcut din mine; nu vreau să-l văd cum își savurează triumful. Va încerca să mă omoare din nou. Amândoi știm asta. Poate că și-a dat seama că nici nu se compară cu Verity, poate că va respecta domnia fratelui său mai mare și pe noua lui soție. Dar mă îndoiesc că mă va respecta și pe mine. Voi fi încă un mijloc de a lovi în Verity. Și când va veni, eu ce voi face? Voi sta lângă foc, ca un bătrân paralizat, fără să fac nimic. Nimic! Tot ce-am fost instruit să fac, tot ce m-a învățat Hod despre lupta cu armele, toată învățătura lui Fedwren despre scrisul frumos, tot ce m-ai învățat chiar tu despre îngrijirea animalelor! Totul e în zadar! Nu mai sunt bun de nimic. Am ajuns iarăși un bastard, Burrich. Cineva mi-a spus odată că un bastard regal e lăsat în viață numai atâta vreme cât e folositor.

Nu mai vorbeam, ci strigam către Burrich. Dar, deși căzut pradă furiei și disperării, n-am scos o vorbă despre Chade și instruirea mea de asasin. Nici de asta nu mai eram bun. Iscusița de a mă strecura nevăzut și iuțeala de mână, siguranța cu care ucideam prin simpla atingere, amestecarea pretențioasă a otrăvurilor – nu mă mai puteam folosi de ele, din cauza trupului meu becisnic.

Burrich tăcea și asculta. Când mi-am consumat furia și n-am mai avut aer și am rămas în pat gâfâind, împletindu-mi mâinile cuprinse de tremurul trădător, vorbi calm:

— Așa deci. Zici că nu ne mai întorcem noi la Buckkeep?

Mă luă prin surprindere.

— Noi?

— Viața mea e jurată omului care poartă cercelul acela. E o poveste lungă, poate că ți-o voi spune într-o zi. Patience nu avea niciun drept să ți-l dea. Am crezut că l-a luat prințul Chivalry cu el în mormânt. Ea probabil că n-a văzut în el decât o bijuterie oarecare, purtată cândva de soțul său, acum devenită a ei, ca s-o păstreze sau s-o dea cui vrea. În orice caz, acum o porți tu. Unde te duci tu, acolo voi fi și eu.

Am dus mâna la podoabă. Era o pietricică albastră, prinsă într-o pânză argintie. Am vrut să desfac încuietoarea.

— Nu face asta, mă opri Burrich.

Vorbise potolit, mai gros decât un mârâit de câine. Dar în vocea lui am simțit și amenințare, și poruncă. Am lăsat mâna jos, incapabil să-i cer lămuriri măcar despre lucrul ăsta. Mi se părea ciudat că omul care se îngrijea de mine de când fusesem abandonat în copilărie își punea viitorul în mâinile mele. Cu toate acestea, el stătea acolo lângă foc și aștepta să spun ceva. L-am studiat, cât vedeam din el, în lumina aruncată de flăcările jucăușe. Cândva mi se păruse un uriaș posac, încruntat și amenințător, dar și un protector fioros. Acum, poate pentru prima oară, l-am cercetat ca om. Cei cu sânge de Străin în vene, trăsătură care ne caracteriza pe amândoi, erau, majoritatea, brunetși și cu ochi negri. El însă avea ochi căprui, nu negri, iar vântul îi înroșise obraji deasupra bărbii cărlionțate care amintea de un strămoș mai deschis la piele. Când mergea, șchiopăta, vizibil mai ales în zilele reci, moștenire lăsată de un mistreț pe care l-a doborât când fiara încerca să-l omoare pe Verity. Burrich nu-mi mai părea uriașul de altădată. Dacă aș crește în continuare, probabil că, până la sfârșitul anului, aș fi mai înalt decât el. Nu era nici prea musculos, ci avea mai degrabă un trup robust, controlat de mușchi și de minte deopotrivă. Nu statura îl făcea temut și respectat la Buckkeep, ci firea închisă și tenacitatea. Odată, când eram foarte tânăr, l-am întrebat dacă a pierdut vreo bătălie. Tocmai îmblânzise un armăsar tânăr și stătea cu el într-una dintre boxele din grajd, potolindu-l.

Burrich rânjise, arătându-și colții albi, ca de lup. Broboanele de transpirație i se scurgeau de pe frunte pe obraji, până în barba neagră. Îmi vorbise din partea cealaltă a boxei:

— Dacă am pierdut vreo bătălie? întrebese el, cu respirația întretăiată. Nicio bătălie nu se termină până când n-ai învins, Fitz. Atât trebuie să ții minte. Nu contează ce crede omul cu care te lupți. Nici calul.

M-am întrebat dacă eu însemnam pentru el o bătălie pe care trebuia s-o câștige. Nu o dată îmi spusese că eram ultima însărcinare pe care i-o dăduse Chivalry. Tatăl meu renunțase la tron, rușinat de existența mea. Totuși, mă dăduse în grija acestui bărbat și-i spusese să mă crească așa cum trebuie. Poate Burrich credea că nu-și îndeplinise încă sarcina.

— Ce crezi că ar trebui să fac? l-am întrebat smerit.

Nici vorbelor, nici smereniei nu le-am dat glas cu ușurință.

— Să te vindeci, îmi răspunse după câteva momente. Așteaptă să treacă timpul. Nu te vindeci dintr-odată.

Se uită în jos, la piciorul lui întins spre foc. Răsuci buzele, dar nu a zâmbet.

— Crezi că ar trebui să ne întoarcem? am insistat.

Se lăsă pe spate în scaun. Își încrucișă picioarele încălțate în bocanci și privi țintă în foc. Stătu mult pe gânduri până să-mi răspundă. În cele din urmă, rosti cu jumătate de gură:

— Dacă nu ne întoarcem, Regal va crede că a învins. Și va încerca să-l omoare pe Verity. Ori va face ceea ce crede că trebuie făcut ca să pună mâna pe coroana fratelui său. I-am jurat credință regelui, Fitz, ca și tine. Acum, regele e Shrewd. Însă Verity e viitorul suveran. Nu cred că e drept să fi așteptat tronul în zadar.

— Are alți supuși, mai capabili decât mine.

— Și asta te eliberează de promisiune?

— Vii cu argumente de preot.

— Nu vin cu niciun argument. Pur și simplu ți-am pus o întrebare. Și-ți mai pun una: ce lași în urmă, dacă pleci din Buckkeep?

Veni rândul meu să tac. M-am gândit la regele meu, la toate jurămintele făcute în fața lui. M-am gândit la prințul Verity, la entuziasmul lui prefăcut și la sinceritatea lui față de mine. Mi-am adus aminte de bătrânul Chade și de zâmbetul lui vag când, în sfârșit, prinsesem și eu câte ceva din învățăturile tainice. La Lady Patience și la servitoarea ei, Lacey, la Fedwren și la Hod, până și la bucătăreasă și la doamna Hasty, croitoreasa. Nu erau mulți cei cărora le păsa de mine, dar asta îi făcea să crească, nu să scadă în ochii mei. Mi-ar fi dor de toți dacă nu m-aș mai întoarce la Buckkeep. Dar ceea ce a tresărit în mine ca un tăciune reaprins a fost amintirea lui Molly. Și m-am pomenit, nu știu cum, că încep să-i vorbesc despre ea lui Burrich, iar el dădea din cap ascultând cum se deapănă povestea mea.

Când, într-un sfârșit, a vorbit și el, mi-a spus doar că auzise că prăvălia „Balsam de Miere“ se închisese după ce proprietarul ei, un bețiv bătrân, murise înglodat în datorii. Fata lui fusese nevoită să plece la rude, în alt oraș. Nu știa în care anume, dar era convins că voi reuși să-l aflu, dacă eram hotărât.

— Cercetează-ți inima înainte de-a o căuta, Fitz, adăugă el. Dacă nu ai nimic să-i oferi, uit-o. Ești infirm? Numai dacă așa hotărăști tu. Însă, dacă ai decis că ești infirm acum, poate că nu ai niciun drept s-o cauți. Nu cred că ai nevoie de mila ei. Mila nu ține loc de dragoste.

Apoi Burrich se ridică și mă părăsi, lăsându-mă cu privirea pironită în flăcări, căzut pe gânduri.

Eram un infirm? Pierdusem bătălia? Trupul meu zdrăngănea ca o harpă neacordată. Adevărat. Dar învinsese voința mea, nu a lui Regal. Prințul meu, Verity, urma să urce pe tronul celor Șase Ducate, iar prințesa de la munte era acum soția lui. Mă speria Regal, care va râde de mâinile mele apucate de tremur? Nu puteam să râd și eu de el, căci nu va fi rege niciodată? O satisfacție sălbatică se trezi în mine. Burrich avea dreptate. Nu pierdusem bătălia. Dar mă puteam asigura că Regal știa că-l învinsesem.